<vali3><Aesthetics><Text books (School)><1987><Book><കേരള പാഠാവലി സ്ററാൻഡേഡ് 6><*****><24>

പാഠം 14

ഡോക്ടർ ചമ്പകരാമൻ പിള്ള

ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധകാലത്ത് (1914-1918) ജർമ്മനിയിൽ വസിച്ചിരുന്ന ഭാരതീയരായ ദേശാഭിമാനികളെ സംഘടിപ്പിച്ച് ഭാരതസ്വാതന്ത്ര്യം നേടാൻ തീവ്രയത്നം ചെയ്ത വിപ്ലവകാരികളിൽ പ്രമുഖനാണ് ഡോക്ടർ ചെമ്പകരാമൻപിള്ള.

ചെമ്പകരാമൻ 1891 സെപ്ററംബർ 15-ാം തീയതി തിരുവനന്തപുരത്ത് ജനിച്ചു. അച്ഛൻ ചിന്നസ്വാമിപ്പിള്ള തിരുവിതാംകൂർ പോലീസ് വകുപ്പിൽ ഒരു ഹെഡ്കാൺസ്ററബിൾ ആയിരുന്നു. കൊട്ടാരം ഡോക്ടറായിരുന്ന പദ്മാനാഭപിള്ളയുടെ പുത്രി നാഗമ്മാൾ ആയിരുന്നു അമ്മ. ഈ ദമ്പതിമാരുടെ പ്രഥമസന്താനമായി കഥാപുരുഷൻ ജനിച്ചു.

ജൻമഗൃഹത്തിനടുത്തുള്ള ഒരു പ്രാഥമിക വിദ്യാലയത്തിലാണ് ചെമ്പകരാമന്റെ വിദ്യാഭ്യാസം ആരംഭിച്ചത്. പിന്നെ തിരുവനന്തപുരത്തെ രാജകീയഹൈസ്ക്കൂളിൽ ചേർന്നുപഠിച്ചു. ഹൈസ്ക്കൂൾ ക്ലാസ്സുകളിൽവച്ച് ആ ബാലൻ

ഇംഗ്ലീഷിലും
ചരിത്രത്തിലും സവിശേഷമായ സാമർത്ഥ്യം
പ്രദർശിപ്പിച്ചു.
മാതൃകാദ്ധ്യാപകനും പ്രശസ്ത
പണ്ഡിതനുമായിരുന്ന
റാവു
സാഹിബ് ഓ.എം. ചെറിയാൻ തന്റെ
ശിഷ്യനായിരുന്ന
ചെമ്പകരാമനെപ്പററി പിൽക്കാലത്ത് മനോരമയിൽ
ചില
സ്മരണകൾ എഴുതുകയുണ്ടായി. അതിലൊന്നു
പ്രത്യേകം
സ്മരണീയമാണ്.
ഹൈസ്ക്കൂളിൽ പഠിച്ചിരുന്ന കാലത്ത് ഒരിക്കൽ
ചെമ്പകരാമൻപിള്ള പിതാവോടൊത്തു ഓ.എം.
ചെറിയാന്റെ
ഗൃഹത്തിൽ ചെന്നു. പുത്രനെ സംബന്ധിച്ച്
പെട്ടെന്നുണ്ടായ ഒരു
പ്രശ്നത്തിൽ ഗുരുനാഥന്റെ ഉപദേശം
തേടുകയായിരുന്നു
പിതാവിന്റെ സന്ദർശനോദ്ദേശ്യം. അക്കാലത്ത്
തിരുവനന്തപുരം നഗരവീഥികളിൽ
അലഞ്ഞുനടന്നിരുന്ന ഒരു വെള്ളക്കാരൻ
പലരുടെയും ശ്രദ്ധ ആകർഷിച്ചിരുന്നു.
സ്ററിക്ക്ലാൻഡ്
എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന ആ സായ്വിന്റെ
പൂർണ്ണ
വിവരങ്ങൾ ആർക്കും അറിയാമായിരുന്നില്ല.
എങ്കിലും

ജന്തുശാസ്ത്രത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന് പ്രത്യേകം താത്പര്യമുള്ളതായി പലരും ധരിച്ചിരുന്നു. പാററ, അരണ, തേൾ മുതലായ
ജന്തുക്കളെ പിടിച്ചുവളർത്തുന്നതിന് അദ്ദേഹം പലപ്പോഴും

-52-

ചെമ്പകരാമൻപിള്ളയെപ്പോലെയുള്ള വിദ്യാർത്ഥികളുടെ
സഹായം തേടിപ്പോന്നു. അങ്ങനെ ചെമ്പകരാമനും സഹപാഠിയായ ഒരു പദ്മനാഭനും ധ്വരയുടെ പ്രത്യേകവാത്സല്യത്തിനു പാത്രമായി. സായ്വിന്റെ വേഷവും നടത്തവും
മററും കേവലം അപരിഷ്കൃതമായിരുന്നു. മുഷിഞ്ഞ കുപ്പായം,
അയഞ്ഞുതൂങ്ങിയ കാലുറ, ചായംപൂശി മിനുപ്പിക്കാത്ത
പാദരക്ഷ, സാമാന്യം വലുതായൊരു കുടയും-ഇതായിരുന്നു
അദ്ദേഹത്തിന്റെ വേഷം. അജ്ഞാതചരിത്രനും വിചിത്രവേഷനും ആയ ധ്വര നാട്ടിലേക്കു മടങ്ങുകയാണെന്നും
ചെമ്പകരാമനെയും പദ്മനാഭനെയും തന്റെകൂടെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നുവെന്നും അറിഞ്ഞപ്പോഴാണ്
പിതാവ് ചെമ്പകരാമനുമൊത്ത് ഗുരുസന്നിധിയിൽ എത്തിയത്. ചെറിയാൻ അവർകൾ സ്ട്രറിക്ക്ലാൻഡിന്റെ കൂടെ
കുട്ടിയെ അയക്കുന്നതിൽ
അനുകൂലാഭിപ്രായക്കാരനായിരുന്നു.

ധ്വര പുറമെ കാണുന്നതുപോലെ കേവലം സാധാരണനല്ലെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂടെ പോകുന്നത് ചെമ്പകരാമനു ശ്രേയസ്കരമായിരിക്കുമെന്നും ചെറിയാൻ ഉപദേശിച്ചു.

ചെമ്പകരാമനും പദ്മനാഭനും സായ്വിനോടൊന്നിച്ച് തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്ന് കൊളംബിലേക്ക് തിരിച്ചു. എന്നാൽ പദ്മനാഭൻ അവിടെനിന്ന് സ്വദേശത്തേക്ക് മടങ്ങുകയാണുചെയ്തത്. സ്ററിക്ക്ലാൻഡും ചെമ്പകരാമൻപിള്ളയുംകൂടി കൊളംബിൽനിന്ന് ഇററലിയിലേക്ക് പോയി. സായ്വ് ചെമ്പകരാമനെ അവിടെയുള്ള സ്ക്കൂൾ ഓഫ് ലാംഗ്വേജ് എന്ന വിദ്യാലയത്തിൽ ചേർത്തു. സായ്വ് ധനവാനും, കഴിവുററവനുമാണെന്ന് യൂറോപ്യൻ പര്യടനത്തിനിടയിൽ ചെമ്പകരാമൻ മനസ്സിലാക്കി. അദ്ദേഹം ബ്രിട്ടീഷ് ഗവൺമെന്റിനെതിരായി പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന ഒരു ജർമ്മൻ ചാരനാണെന്നും ഗ്രഹിക്കാനിടയായി.

അചിരേണ ധ്വരയോടുകൂടി ചെമ്പകരാമൻ ജർമ്മനിയിലെത്തി. ബെർളിൻ സർവ്വകലാശാലയിൽ ചേർന്ന് ധനതത്ത്വശാസ്ത്രം, എഞ്ചിനീയറിംഗ് എന്നീ വിഷയങ്ങൾ അഭ്യസിച്ചു. അതിനുവേണ്ട എല്ലാ സൗകര്യങ്ങളും ചെയ്തുകൊടുത്തത് സായ്വ് തന്നെയായിരുന്നു.

ബെർളിനിലെ അന്തരീക്ഷം ചെമ്പകരാമന്റെ താത്പര്യങ്ങളെയും പ്രവർത്തനരംഗത്തെയും വിശാലതരമാക്കിത്തീർത്തു. ആ
-53-
യുവാവ് ജൻമനാ സ്വാതന്ത്ര്യേച്ഛുവായിരുന്നതിനാൽ പഠിത്തത്തിലെന്നപോലെ രാഷ്ട്രീയരംഗത്തും പ്രവർത്തിക്കാൻ
തുടങ്ങി. ബംഗാൾ വിഭജനത്തിനുശേഷം ഇന്ത്യയിലുണ്ടായ
രാഷ്ട്രീയാസ്വാസ്ഥ്യങ്ങളുടെ മാററൊലി ഇന്ത്യയ്ക്കു വെളിയിൽ ഏററവും കൂടുതൽ മുഴങ്ങിക്കേട്ടത് ബെർളിനിലായിരുന്നു.
സ്വന്തം രാജ്യത്ത് വിപ്ലവപ്രസ്ഥാനങ്ങളുമായി മുന്നോട്ടുപോകാൻ പ്രയാസം നേരിട്ട പല ഭാരതീയയുവാക്കളും ബെർളിനിൽ
അന്നു താവളമടിച്ചിരുന്നു. അവരിൽ ചിലരാണ് വീരേന്ദ്രനാഥചതോപാദ്ധ്യായ (സരോജിനി നായിഡുവിന്റെ സഹോദരൻ)
ലാലാഹർദയാൽ, ഭൂപേന്ദ്രനാഥ്ദത്ത്, ഡോക്ടർ പ്രഭാകർ
എന്നിവർ. 1914-ൽ ചെമ്പകരാമൻ അവരുടെ അണികളിൽ
ചേർന്നു. ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധം ആരംഭിച്ചപ്പോൾ അവരുടെ
ഉന്മേഷം വർദ്ധിച്ചു. ജർമ്മൻകാർ ഈ വിപ്ലവകാരികളെ പല
വിധത്തിലും പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.
ഇതിനകം ചെമ്പകരാമൻപിളള എഞ്ചിനീയറിംഗിലും

പൊളിററിക്കൽ എക്കണോമിക്സിലും
ഡോക്ടറേററുബിരുദം
സമ്പാദിച്ചിരുന്നു. വിപ്ലവകാരികൾ പ്രോ ഇൻഡ്യാ
ഇന്റർ
നാഷണൽ എന്നൊരു സംഘടന ആരംഭിച്ചു.
അതിന്റെ
ആഭിമുഖ്യത്തിൽ നടത്തിയിരുന്ന പത്രത്തിൽ
ഭാരതസ്വാതന്ത്ര്യപ്രസ്ഥാനത്തെ
പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന ലേഖനങ്ങൾ
ഡോ.പിള്ള പതിവായി എഴുതിപ്പോന്നു.
യുദ്ധകാലത്ത് ഡോക്ടർ പിള്ളയുടെ സേവനം
ജർമ്മൻ
ഗവൺമെന്റ് പ്രയോജനപ്പെടുത്തി. അക്കാലത്ത്
മദ്രാസ്
തുറമുഖത്ത് പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട എംഡൻ എന്ന
മുങ്ങിക്കപ്പൽ ബ്രിട്ടീഷ്
നാവികശക്തിക്ക് ഒരു പേടിസ്സ്വപ്നമായിത്തീർന്നു.
ആ
കപ്പലിലെ രണ്ടാം മേധാവി ചെമ്പകരാമനായിരുന്നു.
യൂറോപ്പിൽ പല ഭാഗത്തുമായി പാർത്തിരുന്ന
സ്വാതന്ത്ര്യേച്ഛുക്കളായ ഭാരതീയരെയും, യുദ്ധത്തിൽ
ജർമ്മൻകാർ
തടവുകാരായി പിടിച്ച ഇന്ത്യൻ ഭടന്മാരെയും
ചേർത്ത് ബെർളിനിൽ
ഇൻഡ്യൻ നാഷണൽ വോളന്റിയർ കോർ എന്ന
സംഘടന
രൂപവത്ക്കരിക്കുന്നതിൽ ഡോക്ടർ പിള്ളയ്ക്ക്
വലിയ
പങ്കുണ്ടായിരുന്നു. 1919-ൽ കഥാപുരുഷൻ

സഹപ്രവർത്തകൻമാരോടു
കൂടി കാബൂളിലെത്തി. സ്വതന്ത്രഭാരതസർക്കാരിന്റെ
താൽക്കാലികാസ്ഥാനം അവിടെ ഉറപ്പിച്ചു.
രാജാമഹേന്ദ്രപ്രതാപായിരുന്നു
സ്വതന്ത്രഭാരതഗവൺമെന്റിന്റെ പ്രസിഡന്റ്.
-54-
മുഹമ്മദ്ബർക്കത്തുള്ള പ്രധാനമന്ത്രിയും. ഡോക്ടർ
പിള്ള
വിദേശകാര്യമന്ത്രിയായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു.
ജർമ്മനിയിൽനിന്ന്
ഇൻഡ്യൻ നാഷണൽ വോളന്റിയർ കോർ
കാബൂളിലെത്തിയാൽ
ഉടൻ ഇൻഡ്യയിലേക്കു കടന്ന് ഭാരതസ്വാതന്ത്ര്യം
പ്രഖ്യാപിക്കാമെന്നായിരുന്നു അവരുടെ ഉദ്ദേശ്യം.
ഇതറിഞ്ഞ ബ്രിട്ടീഷ്
ഗവൺമെന്റ് വിപ്ലവകാരികളെ പുറത്താക്കാൻ
അഫ്ഘാനിസ്ഥാൻ ഗവൺമെന്റിന് അന്ത്യശാസനം
നൽകി.
പ്രതീക്ഷിച്ചതുപോലെ ജർമ്മൻകാർ യൂറോപ്പിലെ
യുദ്ധമുന്നണിയിൽ വിജയിച്ചില്ല. തന്മൂലം
സ്വതന്ത്രഭാരത
ഗവൺമെന്റുമായി സഹകരിക്കാമെന്ന പ്രതിജ്ഞ
പാലിക്കാൻ
ജർമ്മൻകാർക്കു സാധിച്ചില്ല. ഒരു ജർമ്മൻ
സൈന്യവിഭാഗത്തോടു കൂടി
തുർക്കിയുടെ അതിർത്തിയിൽ എത്തിയിരുന്ന
ഇൻഡ്യൻ
വോളന്റീയർ കോറിനെ ബ്രിട്ടീഷ് സേന എതിർത്തു
പരാജയപ്പെടുത്തി. പലരെയും തടവുകാരായി

പിടിക്കുകയും
ചെയ്തു. അതോടുകൂടി സ്വതന്ത്രഭാരത ഗവൺമെന്റ്
തിരോധാനം ചെയ്തു.
യുദ്ധത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ ജർമ്മനിയിൽ
മടങ്ങിയെത്തിയ ചെമ്പകരാമൻ പിള്ളയ്ക്ക് ജർമ്മൻ
ജനത വീരോചിതമായ
സ്വീകരണം നൽകി. അനന്തരം അദ്ദേഹം
പരാധീനരാഷ്ട്രങ്ങളിലെ ജനങ്ങളെ
സഹായിക്കുവാൻവേണ്ടി ഒരു സംഘടന
രൂപവൽക്കരിച്ചു. 1928-നിടയ്ക്ക് അദ്ദേഹം നേതാജി
സുഭാഷ്
ചന്ദ്രബോസുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു. അപ്പോഴാണ്
മണിപ്പൂരുകാരിയായ ലക്ഷ്മീഭായിയുമായി അദ്ദേഹം
പരിചയപ്പെട്ടത്.
ആ പരിചയം വളർന്ന് വിവാഹത്തിൽ കലാശിച്ചു.
വിധിവൈപരീത്യംകൊണ്ട് ആ ദാമ്പത്യം
ദീർഘകാലം
നിലനിന്നില്ല. 1933-ൽ അദ്ദേഹം രോഗഗ്രസ്തനായി.
ഇതിനിടയ്ക്ക് അന്ന് ജർമ്മനിയിൽ
അധികാരത്തിലിരുന്ന
നാസികളുമായി അദ്ദേഹം പിണങ്ങാനുമിടയായി.
അവർ
പലതരത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ പീഡിപ്പിച്ചു. 1934 മേയ്
26-ാം
തീയതി പ്രഷ്യൻ സ്റേററ് ഹോസ്പിററലിൽവച്ച്
ആ
സ്വാതന്ത്ര്യസമരസേനാനി അഭീഷ്ടം സാധിക്കാതെ
ഇഹലോകവാസം
വെടിഞ്ഞു.

ലക്ഷ്മീഭായി വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ട് ജർമ്മൻ
അധികാരികളിൽനിന്ന് പ്രാണനാഥന്റെ ചിതാഭസ്മം
നേടി
ബോംബെയിലെത്തി. മുപ്പതുകൊല്ലത്തിലേറെക്കാലം
അവർ അത്
നിധി

പോലെ സൂക്ഷിച്ചു. 1966 സെപ്റ്റംബർ 19-ാം
തീയതി
ഐ.എൻ.എസ്.ദില്ലി എന്ന പടക്കപ്പലിൽ
ചിതാഭസ്മം
സാഘോഷം,
സാദരം കേരളത്തിലേക്കു കൊണ്ടുവന്നു.
ഒക്ടോബർ രണ്ടാം
തീയതി കന്യാകുമാരിയിലെ പാവനതീർത്ഥത്തിൽ
അത്
ഒഴുക്കി.

സ്വതന്ത്രഭാരതത്തിന്റെ പൊൽപ്പതാക
പാറിക്കളിക്കുന്ന
കപ്പലിൽ ജൻമഭൂമിയിലേക്ക് മടങ്ങിവരാനാണ് താൻ
ആഗ്രഹിക്കുന്നതെന്ന് ചരിത്ര പുരുഷൻ പലപ്പോഴും
പറയുമായിരുന്നു.
ആ ജീവിതാഭിലാഷം നിറവേറിയത് ഈ
വിധത്തിലാണ്!

''അന്യഥാ ചിന്തിതംകാര്യം
ദൈവമന്യത്ര ചിന്തയേൽ.''

പാഠം 15

അമൂല്യലോഹങ്ങൾ

 ഏതാണ് ഏററവും വിലകൂടിയ ലോഹം? സ്വർണ്ണം എന്നു
നിങ്ങൾ പറയുമായിരിക്കും. എന്നാൽ അതിനെക്കാൾ എത്രയോ
അധികം വിലപിടിച്ച ലോഹങ്ങളുണ്ട്. യുറേനിയം, റേഡിയം,
പ്ലാററിനം മുതലായവ. എന്താണ് അവയുടെ അമൂല്യതയ്ക്കു
കാരണം? ദൗർലഭ്യവും ആവശ്യത്തിന്റെ ആധിക്യവും തന്നെ.
 രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധം അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിൽ യുറേനിയം എന്ന ലോഹം ഭീകരമെങ്കിലും സാരമായ പങ്കു വഹിച്ചു.
-57-
അതിന്റെ പരമാണുക്കളെ വിഘടിപ്പിക്കുമ്പോൾ വമ്പിച്ച
തോതിൽ ഊർജ്ജം ലഭിക്കുമെന്ന നൂതനശാസ്ത്രതത്ത്വമുപയോഗിച്ച് അമേരിക്കയുണ്ടാക്കിയ ആദ്യത്തെ അണുബോംബാണ്
യുദ്ധത്തിനു പൂർണ്ണവിരാമമിട്ടത്. 1945-ൽ ജപ്പാനിലെ ഹിരോഷിമയിൽ ഒരു അണുബോംബു വീണു. നാഗസാക്കിയിൽ
മറെറാന്നും. ജപ്പാൻ മാത്രമല്ല, മനുഷ്യലോകമാകെ നടുങ്ങി!
 രാസപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു വേഗത കൂട്ടാനുള്ള ഒരു പദാർത്ഥമായി മാത്രമേ യുറേനിയം അന്നുവരെ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നുള്ളൂ. അതിന്റെ അണുക്കളെ എളുപ്പത്തിൽ

വിഘടിപ്പിക്കാമെന്നും അപ്പോൾ വലിയ ഊർജ്ജം
ഉദ്വമിക്കപ്പെടുമെന്നും കണ്ടു
പിടിച്ചതോടുകൂടി, മറെറാരുലോഹത്തിനുമില്ലാത്ത
പ്രാധാന്യവും
അമൂല്യതയും അതിനു കൈവന്നു. ഇന്ന്
അണുശക്തി
ഉത്പാദിപ്പിക്കുവാൻ യുറേനിയം ധാരാളമായി
ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നു.
സാന്ദ്രത കൂടിയ ഒരു വെളുത്ത ലോഹമാണ്
യുറേനിയം.
1789–ൽ മാർട്ടിൻ ഹെയ്ന്റിച്ച് ക്ലാപ്പോർത്ത് ഇതു
കണ്ടുപിടിച്ചു. ഈ പുതിയ മൂലകത്തിന് എന്തു
പേരിടണമെന്നാലോചിച്ചപ്പോൾ എട്ടുകൊല്ലം
മുമ്പുമാത്രം കണ്ടു പിടിച്ചിരുന്ന
യുറാനസ് എന്ന ഗ്രഹത്തെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം
ഓർത്തു.
അദ്ഭുതകരമായ ആ കണ്ടുപിടിത്തത്തിന്റെ
സ്മാരകമായി
പുതിയ മൂലകത്തിന് യൂറേനിയം എന്നു പേരിട്ടു.
യുറാനൈററ്
പിച്ചബ്ലെന്റ് തുടങ്ങിയുള്ള അയിരുകളെ
സംസ്കരിച്ചാണ്
ഈ ലോഹം എടുക്കുന്നത്. ഈ മൂലകത്തിൽനിന്ന്
പ്രകാശകിരണങ്ങൾ സദാ നിർഗ്ഗമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.
അതിന്റെ
ഫലമായി വീര്യം ക്ഷയിച്ച് യുറേനിയം ക്രമേണ
കാരീയമായി
പരിണമിക്കുന്നു. അനേകസഹസ്രം
വർഷങ്ങൾകൊണ്ടാണ് ഈ

പരിണാമം പൂർത്തിയാകുന്നത്.
യുറേനിയത്തിന്റെ ലവണങ്ങളോടു കലർന്നു കാണപ്പെടുന്ന ഒരപൂർവ്വലോഹമാണ് റേഡിയം. പത്തു ടൺ പിച്ച ബ്ലെന്റിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്ന റേഡിയം അര ഔൺസ് മാത്രമാണെന്നറിയുമ്പോൾ ഈ ലോഹത്തിന്റെ ദുർലഭയും അമൂല്യതയും അനുമാനിക്കാവുന്നതാണ്. യുറേനിയത്തിന് നിരന്തരമായി പരിണാമം സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്ന് മുമ്പു പറഞ്ഞല്ലോ. ഈ പരിണാമത്തിന്നിടയിൽ പല പുതിയ മൂലകങ്ങളും സംജാതമാകുന്നു. അതിലൊന്നാണ് റേഡിയം.

-58-

അതിനാലാണ് യുറേനിയത്തിന്റെ സാന്നിധ്യമുള്ള ധാതുക്കളിൽ റേഡിയവും കണ്ടുവരുന്നത്.
1898-ൽ മാഡംക്യൂറിയെന്ന ഫ്രഞ്ച് ശാസ്ത്രജ്ഞ ഈ ലോഹം കണ്ടുപിടിച്ചു. അതുവഴി ശാസ്ത്രപുരോഗതിയിൽ അവരൊരു നാഴികക്കല്ലു നാട്ടി. ഒരു മൂലകത്തെ മറ്റൊന്നാക്കി മാററാൻ സാധിക്കുകയില്ല എന്നായിരുന്നു അടുത്തകാലംവരെ ശാസ്ത്രജ്ഞൻമാർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നത്. റേഡിയം കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടതോടുകൂടി ഈ സിദ്ധാന്തം ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടു.

യുറേനിയത്തിന്റെ പരിണാമഫലമാണല്ലോ
റേഡിയം.
ശുദ്ധമായ റേഡിയം തിളക്കമുള്ള ഒരു വെളുത്ത
ലോഹമാണ്. ഇരുട്ടിലും അതു പ്രകാശിക്കുന്നു.
തുറന്ന സ്ഥലത്തു
വയ്ക്കുമ്പോൾ അതിന് വർണ്ണഭേദം വരുന്നു.
യുറേനിയത്തെപ്പോലെ തേജഃകിരണങ്ങൾ
നിരന്തരമായി ഉദ്വമിക്കുന്നതിനാൽ
കാലക്രമത്തിൽ ഇതും കാരീയമായിത്തീരുന്നു.
റേഡിയത്തിൽ
നിന്ന് ഉദ്ഗമിക്കുന്ന രശ്മികൾ
അത്യുഗ്രങ്ങളാകയാൽ
ശരീരത്തിന് അതീവഹാനികരമാണ്. അതിനാൽ
വളരെ
ശ്രദ്ധയോടെ കൈകാര്യം ചെയ്യേണ്ട ഒരു
ലോഹമാണ് റേഡിയം.
റേഡിയം വൈദ്യലോകത്തിൽ പല അദ്ഭുതങ്ങളും
സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ട്. മാറാരോഗങ്ങളാണെന്നു
കരുതിപ്പോന്നിരുന്ന പലതും റേഡിയം
ചികിത്സകൊണ്ട് ശമിപ്പിക്കാൻ ഇന്നു
സാധിക്കുന്നു. ത്വഗ്രോഗചിക്തസയിൽ
റേഡിയത്തിന്
ഗണ്യമായ സ്ഥാനം കൈവന്നിട്ടുണ്ട്.
കണ്ഠനാളത്തെയും മററും
ബാധിക്കുന്ന അർബുദരോഗത്തിന്റെ ചികിത്സയാണ്
അതിനു
പററിയത്. രോഗം ബാധിച്ച ശരീരകോശങ്ങളെ
റേഡിയം
രശ്മികൾ ഏൽപ്പിച്ച് എളുപ്പത്തിൽ കരിച്ചുകളയാം.

ഇതിന്നായി
റേഡിയംകൊണ്ടു നിർമ്മിച്ച കൊച്ചു സൂചികൾ
ഉപയോഗിക്കുന്നു.
മററൊരു അമൂല്യലോഹമായ പ്ലാററിനത്തിന്റെ
നിറവും
വെളുപ്പാണ്. അസാധാരണമായ ചില
ഗുണവിശേഷങ്ങൾ
നിമിത്തം ലോഹങ്ങൾക്കിടയിൽ ഇതിന്നും
മാന്യസ്ഥാനം
ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു. സാധാരണ അമ്ലങ്ങളുടെ
പ്രവർത്തനമോ വായു
സമ്പർക്കമോ മററു ലോഹങ്ങളെ എന്നപോലെ,
പ്ലാററിനത്തെ
ബാധിക്കുന്നില്ല. അതിനാൽ 'കുലീന'മായ ഒരു
ലോഹമായി ഇതിനെ
പരിഗണിക്കുന്നു. ഉയർന്ന താപനിലയിലെ പ്ലാററിനം
ഉരുകുകയുള്ളൂ. അതിനാൽ പരീക്ഷണശാലകളിൽ
രാസപഠനങ്ങൾക്കു

വേണ്ടിയുള്ള ഉപകരണങ്ങൾ നിർമ്മിക്കാൻ
പ്ലാററിനം
ഉപയോഗിക്കുന്നു. അതിനുപുറമേ പല
രാസപ്രവർത്തനങ്ങളെയും
ത്വരിതമാക്കാനും പ്ലാററിനം പ്രയോജനപ്പെടുന്നു.
പ്ലാററിനത്തിന്റെ വർണ്ണശോഭ ആകർഷകമാണ്.
ഇച്ഛാനുസാരം ഈ ലോഹത്തെ
രൂപപ്പെടുത്തിയെടുക്കുകയും ചെയ്യാം.
അടിച്ചുപരത്താനും നേരിയ കമ്പികളാക്കാനും
കഴിയും.

അതിനാൽ ആഭരണനിർമ്മാണത്തിലും ഈ
ലോഹത്തിന്
ഗണ്യമായ സ്ഥാനം ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു.
 ആസ്ട്രേലിയ, കൊളമ്പിയ, കാലിഫോർണിയ,
ദക്ഷിണാഫ്രിക്കാ എന്നീ പ്രദേശങ്ങളിൽ പ്ലാററിനം
നിക്ഷേപങ്ങളുണ്ട്.
ഭൂഗർഭത്തിൽ ഇനിയും എവിടെയെല്ലാമാണ് ഈ
നിധി ഒളിഞ്ഞു
കിടക്കുന്നതെന്ന് ആരറിഞ്ഞു! ഭൂമി
രത്നഗർഭയാണല്ലോ.

 പാഠം 17
 ജീവന്റെ ഉല്പത്തിയും
 പരിണാമവും
 നമ്മുടെ ആവാസരംഗമായ ഭൂമി
ഒരുകാലത്ത്-കണക്കാക്കാൻ കഴിയാത്തവണ്ണം
പ്രാചീനമായ ഒരു
കാലത്ത്-കത്തിജ്ജ്വലിക്കുന്ന ഒരു ഗോളമായിരുന്നു.
അനേകകോടി വർഷങ്ങൾ
കൊണ്ട് അതിന്റെ ഉപരിതലം തണുത്തുറച്ച്
പാറയായി. അന്ന്
ഭൂമിയിൽ ഒരിടത്തും ജീവന്റെ ഒരു
സ്ഫുരണംപോലും
ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇന്നത്തെ ചന്ദ്രമണ്ഡലംപോലെ
നിർജ്ജീവമായ ഒരു പാറപ്പരപ്പു മാത്രമമായിരുന്നു
അന്നത്തെ ഭൂതലം.
പിന്നീട് വളരെ വർഷങ്ങളോളം നിരന്തരമായി മഴ
പെയ്തു
കൊണ്ടിരുന്നു. അതിന്റെ ഫലമായി പാറകൾ

പൊടിഞ്ഞ്
മണ്ണുണ്ടായി. ആഴം കൂടിയ സ്ഥലത്ത്
വെള്ളമത്രയും
കെട്ടിനിന്നു. അങ്ങനെ സമുദ്രങ്ങൾ ഉണ്ടായി.
ഒടുവിൽ
കാർമേഘമാലകൾ അകന്നു. ആകാശം തെളിഞ്ഞു.
വെളിച്ചവും
ചൂടും നൽകിക്കൊണ്ട് സൂര്യൻ പ്രകാശിച്ചു.
ജീവന്റെ
ഉല്പത്തിക്ക് അരങ്ങൊരുങ്ങി.

അണുവിന്റെ രൂപത്തിലാണ് ജീവൻ ആദ്യം
അങ്കുരിച്ചത്. സമുദ്രമായിരുന്നു അതിന്റെ ഈററില്ലം.
ജീവാണുക്കൾ അതിവേഗം പെരുകിപ്പെരുകിവന്നു.
അവ ഒരു
ലക്ഷ്യവുമില്ലാതെ ആഴിയിൽ വളരെക്കാലം
അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞു.
ഇക്കാലമത്രയും അവ ഭൂമിയിലെ
പ്രതികൂലപരിതഃസ്ഥിതിയിൽ നിലനിൽക്കാനുള്ള
സ്വഭാവവിശേഷങ്ങൾ
വളർത്തിയെടുക്കുകയായിരുന്നു. ചിരകാലംകൊണ്ട്
ചില
ജീവാണുക്കൾക്ക് ജലാശയങ്ങളുടെ ഇരുളടഞ്ഞ
അടിത്തട്ടിൽ
തഴച്ചുവളരാനുള്ള കഴിവു കൈവന്നു. മററു ചിലത്
വിചിത്രാകൃതിയിലുള്ള ചരണങ്ങളെ ഉത്പാദിപ്പിച്ച്
ജലധികളുടെ
അടിയിൽ ഇഴഞ്ഞുനടക്കുന്ന ജന്തുക്കളായി മാറി.
മൂന്നാമതൊരു
വർഗ്ഗം ആഹാരം അന്വേഷിച്ച് ആഴിയുടെ

ഉപരിതലത്തിൽ
ബഹുദൂരം സഞ്ചരിക്കാനുള്ള കഴിവു നേടി.
ഇവയാണ്
കാലക്രമത്തിൽ മത്സ്യങ്ങളായി പരിണമിച്ചത്.
ഇതിനിടയ്ക്ക് സമുദ്രാന്തർഭാഗത്തെ സസ്യങ്ങൾ
അപരിമിതമായി വളർന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. അതിനാൽ
അവിടെ വലിയ
തിക്കും തിരക്കും അനുഭവപ്പെട്ടു. അപ്പോൾ
അവയ്ക്ക്
പുതിയ വാസസ്ഥലങ്ങൾ
അന്വേഷിച്ചുപോകേണ്ടിവന്നു.
-63-
കടലോരത്തുള്ള പാറക്കെട്ടുകളിലും
ചതുപ്പുനിലങ്ങളിലും
മൺതിട്ടുകളിലും അവകുടിയേറിപ്പാർത്തു. സമുദ്രം
വേലിയേററത്താൽ ദിനംപ്രതി രണ്ടുനേരം അവയെ
ഉപ്പുവെള്ളത്തിൽ
ആഴ്ത്തിപ്പോററിപ്പോന്നു. മററുസമയങ്ങളിൽ
വെള്ളത്തിനു പകരം
വായുവിൽ മുഴുകി ജീവിക്കാൻ അവ ശീലിച്ചു.
പിന്നീട്
വൻമരങ്ങളും വള്ളികളും ചെടിപ്പടർപ്പുകളുമായി
അവ രൂപം
കൊണ്ടു.
ചില മത്സ്യങ്ങളും കടൽവിട്ട് കരയ്ക്കു കയറി.
വെള്ളത്തിലും കരയിലും ഒരുപോലെ
ശ്വാസോച്ഛ്വാസം
ചെയ്യാൻ അവ പഠിച്ചു. വെള്ളത്തിൽനിന്ന് കരയ്ക്കു
കയറിയ

ജീവികൾ പുതിയ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ ജീവിക്കാൻ
പററിയ
വിധം സ്വന്തം ശരീരഘടനയെ പരിഷ്കരിച്ചു.
ചതുപ്പു
നിലങ്ങളിൽ ഇഴഞ്ഞു നടക്കാൻ ഉതകുന്ന പാദങ്ങൾ
അവയ്ക്ക്
ക്രമേണ ഉണ്ടായി. അങ്ങനെയാണ് ഇഴജന്തുക്കൾ
ഉദ്ഭവിച്ചത്.
തിന്നുതിന്ന് അവയുടെ ശരീരം വളരെ
വലുതായിത്തീർന്നു.
മുപ്പതും നാൽപ്പതും അടി നീളമുള്ള ഇഴജന്തുക്കൾ
ആ
കാലഘട്ടത്തിൽ സുലഭമായിരുന്നു. താഴെ
ചേർത്തിരിക്കുന്ന
ചിത്രങ്ങളും അവയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള കുറിപ്പുകളും
ചരിത്രാതീത കാലത്തെ ഭീമാകാരങ്ങളായ ഇഴ
ജന്തുക്കളെക്കുറിച്ച് ഒരു
സാമാന്യബോധം നൽകും.

പണ്ടു പണ്ടേ കുലമററുപോയ ഒരു ജന്തു. 28
മീററോളമാണ് അതിന്റെ നീളം.

ലക്ഷോപലക്ഷം വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് ജീവിച്ചിരുന്ന
ഒരു
ജന്തുവിന്റെ അസ്ഥികൂടം. കരയിലാണ് ഈ ജന്തു
ജീവിച്ചിരുന്നത്. ആഫ്രിക്കയുടെ
തെക്കേഅററത്തുള്ള കേപ്കോളനിയിൽ
നിന്ന് കിട്ടിയതാണ് ഈ അസ്ഥികൂടം. എന്നാൽ
ഇതുപോലെയുള്ളവ റഷ്യയിൽനിന്നും
കുഴിച്ചെടുത്തിട്ടുണ്ട്.

 വംശനാശം വന്നുപോയ ബ്രോൻടോസെ ാരസ് (Bronto-
saurus). ഈ ഭീകരജന്തു ആഫ്രിക്കയിലെ വടക്കൻ റൊഡേഷ്യയിൽ ഇന്നും ജീവിച്ചിരിപ്പുള്ളതായി തദ്ദേശീയരിൽ
ചിലർ വിശ്വസിക്കുന്നു. 20 മീററററാണ് ഇതിന്റെ നീളം.
സസ്യങ്ങൾ മാത്രമാണ് ഭക്ഷണം. വെള്ളത്തിലും കരയിലും
ജീവിക്കുന്നു.
 പടുകൂററൻമാരായ ഇഴജന്തുക്കൾ ഒരു ദശയിൽ പെട്ടെന്ന്
ചത്തൊടുങ്ങി. അത് പരിണാമചരിത്രത്തിലെ ഒരു പ്രധാന
സംഭവമാണ്. കാലാവസ്ഥയിൽ പെട്ടെന്നുണ്ടായ പ്രതികൂലമായ മാററത്താൽ ഭക്ഷ്യക്ഷാമം നേരിട്ടതോ, ഇഴഞ്ഞോ നീന്തിയോ
ആഹാരം തേടിപ്പോകാൻ സാധിക്കാത്തവണ്ണം ഉടൽ പെരുത്തു
പോയതോ, ഏതാണ് ഇവയുടെ ഉൻമൂലനാശത്തിന് ഇടയാക്കിയത് എന്നു തീർത്തു പറയാൻ വയ്യ. പത്തു ലക്ഷം
വർഷങ്ങളോളം നീണ്ടുനിന്ന ഈ കാലഘട്ടം-ഭീമാകാരങ്ങളായ
ഇഴജന്തുക്കളുടെ ദശ-പെട്ടെന്ന് അവസാനിച്ചു എന്നുമാത്രം
അറിയാം. ആവശ്യത്തിനൊത്തവണ്ണം പ്രകൃതി തന്റെ

സൃഷ്ടികളെ പരിഷ്കരിക്കുന്നു; ഉടച്ചുവാർക്കുന്നു.
ജീവിതം
ഒരു സമരമാണ്. അർഹത്തമമായതുമാത്രം ആ
സമരത്തിനെ
അതിജീവിക്കും.മററുള്ളവ നശിച്ചുപോകും. ഇത്
പ്രകൃതിയുടെ ശാശ്വതനിയമമാണ്.
ഇഴജന്തുക്കളിൽ ചിലത് ഭക്ഷണം തേടി
ഇഴഞ്ഞുചെന്ന്
മരങ്ങളിൽ അള്ളിപ്പിടിച്ചു കയറി. അവ
അവിടെത്തന്നെ
താമസമുറപ്പിച്ചു.അപ്പോൾ അവയ്ക്ക് പാദങ്ങളുടെ
ആവശ്യം
പകരാൻ പററിയ ചിറകുകളാണ് അവയ്ക്കു
വേണ്ടിയിരുന്നത്.
അതിനാൽ അവ ശരീരത്തിന്റെ പാർശ്വങ്ങളിലെ
ചർമ്മത്തെ
വികസിപ്പിച്ച് മുൻകൂലുകളോടുചേർത്ത്
ചിറകുകളുണ്ടാക്കി.
വായുവിലൂടെയുള്ള ഗതിയെ ആവശ്യംപോലെ
തിരിച്ചുവിടാനുള്ള പങ്കായമായി വാലിനെ
ഉപയോഗിക്കുകയും ചെയ്തു.
ഈ വഴിക്കുള്ള പരിണാമം പൂർത്തിയായപ്പോൾ
പലയിനം
പക്ഷികൾ രൂപമെടുത്തു.
തരുലതാദികളായ സസ്യങ്ങൾ മനോഹരമായ
മലരുകളും
മരന്ദവും മധുരഫലങ്ങളും ഉത്പാദിപ്പിച്ച്
പക്ഷികളെയും
പറന്നുനടക്കുന്ന ചെറുപ്രാണികളെയും ആകർഷിച്ച്

വിരുന്നൂട്ടി. സസ്യങ്ങളുടെ ബീജങ്ങളെ
ലോകത്തിന്റെ
നാനാഭാഗത്തുംെമത്തിച്ച് ആ ജീവികൾ
പ്രത്യുപകാരം ചെയ്തു. അങ്ങനെ
ഭൂമി സസ്യശ്യാമളവും
ജന്തുപരിപൂർണ്ണവുമായിത്തീർന്നു.

പാഠം 18

മൃഗവർഗ്ഗത്തിന്റെ പരിണാമം

മത്സ്യങ്ങൾ, ഇഴജന്തുക്കൾ, പക്ഷികൾ ഇവയ്ക്കു
പുറമേ
ബഹുവിധമായ മൃഗങ്ങളും കാലക്രമത്തിൽ
ആവിർഭവിച്ചു. പല
കുടുംബങ്ങൾ, ഒരേ കുടുംബത്തിൽ പല ജാതികൾ.
ഒരേ
ജാതിയിൽ പല ഇനങ്ങൾ ഇങ്ങനെ ജന്തുക്കൾ
പെററുപെരുകി.
അനേകലക്ഷം വർഷങ്ങളിലൂടെ നടന്ന ഈ
പരിണാമത്തിനിടയിൽ
ചില ഇനങ്ങൾ നിശ്ശേഷം നശിച്ചു. മററു ചിലത്
പരിതഃസ്ഥിതികൾക്കനുസരിച്ച് രൂപാന്തരം
പ്രാപിക്കുകയും
ചെയ്തു. ഇതിന് ഒന്നു രണ്ടുദാഹരണം എടുത്തു
കാണിക്കാം.

തെക്കേ അമേരിക്കയിലെ പ്രാകൃതമനുഷ്യർ
അതിപുരാതനകാലത്ത്
വളർത്തിപ്പോന്നിരുന്നതായി പറയപ്പെടുന്ന
ഒരു മൃഗത്തിന്റെ ചിത്രമാണ് മുകളിൽ ചേർക്കുന്നത്.

ജന്തുശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഏട്ടിലേ ഇന്ന് അതിനെ കാണാൻകഴിയൂ.

അടുത്തചിത്രം നോക്കൂ. ഒരുതരം ആന അല്ലേ? അതെ.

ഗജജാതിയിലെ ഒരു പ്രത്യേക ഇനമാണ് ഇത്. കൊമ്പുകൾക്കെന്തുനീളം! ദന്തവ്യാപാരികൾ കണ്ടാൽ കൊതിച്ചുപോകും.

കൊതിച്ചിട്ട് ഫലമില്ല. ഈ ഇനം ഇന്നില്ല. ആംഗലഭാഷയിൽ

മാമത്ത് (Mammoth) എന്നാണ് ഇതിനു പേർ. നമുക്ക്

മഹാദന്ത് എന്നു പേർ വിളിക്കാം.

പണ്ടുപണ്ട്-ഹിമയുഗത്തിൽ-ഈ മൃഗം വടക്കേ അമേരിക്കയിലെ വനാന്തരങ്ങളിൽ

മദിച്ചു നടന്നിരുന്നു. ആനയെപ്പോലെ മഹാദന്തിയും വൃക്ഷങ്ങളുടെ ഇലകളും ചില്ലകളും ഇളംതടികളുമാണ് തിന്നിരുന്നത്.

അന്ന് ഈ ആഹാരം സുലഭമായിരുന്നുതാനും. അതിനാൽ

മഹാദന്തിയുടെ വംശനാശത്തിനു കാരണം ഭക്ഷ്യക്ഷാമമായിരിക്കാൻ ഇടയില്ല.

പ്രാകൃതമനുഷ്യൻ വേട്ടയാടി ഈ ഇനത്തെ നിശ്ശേഷം നശിപ്പിച്ചുവെന്നാണ് ചില ശാസ്ത്രജ്ഞൻമാർ

ഊഹിക്കുന്നത്. ന്യൂയോർക്കിലെ മ്യൂസിയത്തിൽ ഒരു

മഹാദന്തിയുടെ അസ്ഥികൂടം പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ആ മഹാനഗരിയിൽനിന്ന് 80 കിലോമീററർ

അകലെ
ഒരിടത്ത് ഒരു ലക്ഷം വർഷത്തോളം മണ്ണിനടിയിൽ
മറഞ്ഞു
കിടക്കുകയായിരുന്നു ആ അപൂർവ്വവസ്തു. ആ
അസ്ഥികൂടത്തിനരികെ ഒരു മനുഷ്യൻ
നിൽക്കുന്നതാണ് ചിത്രത്തിൽ
കാണിച്ചിട്ടുള്ളത്. മഹാദന്തിയോടു
താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ
നരൻ എത്ര നിസ്സാരൻ! എന്നിട്ടും അതിപ്രാചീന
കാലത്ത്
ആ വർഗ്ഗത്തെയാകെ അവൻ ആയുധമേൽപ്പിച്ച്
അമ്പേ മുടിച്ചു
കളഞ്ഞു. പറഞ്ഞുപറഞ്ഞ് നാം മനുഷ്യരിൽ
എത്തിപ്പോയി.
വരട്ടെ, അത്ര ബന്ധപ്പെടേണ്ട. നരവംശത്തിന്റെ
കഥയിലേക്കു
കടക്കുന്നതിനുമുമ്പ് വേറെ ചില
പ്രധാനകാര്യങ്ങൾകൂടി
പറയാനുണ്ട്. അതിലേക്കു മടങ്ങാം.
ആദ്യകാലത്തെ ജന്തുവർഗ്ഗങ്ങൾ-മത്സ്യങ്ങളും
ഇഴജന്തുക്കളും പക്ഷികളും-മുട്ടയിട്ടാണ്
വംശവർദ്ധന
നടത്തിയിരുന്നത്. ഇന്നും അങ്ങനെതന്നെ.
മൃഗങ്ങളും ആദ്യകാലത്ത്
മുട്ടയിടുകയാണ് െചയ്തിരുന്നതെന്ന്
ശാസ്ത്രജ്ഞൻമാർ
പറയുന്നു. എന്നാൽ കാലക്രമത്തിൽ അവ ഈ
രീതി മാററി.
പ്രകൃതിയുടെയും ശത്രുവർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട

ജന്തുക്കളുടെയും
ആക്രമണത്തിൽനിന്ന് വർഗ്ഗബീജങ്ങളായ മുട്ടകളെ
രക്ഷിക്കാൻ
അവ ഒരുപായം കണ്ടുപിടിച്ചു. വളർച്ച പൂർണ്ണമായി
കുഞ്ഞുങ്ങളാകുന്നതുവരെ ബീജങ്ങളെ അവ
ഗർഭത്തിൽ ധരിച്ചു. വളർച്ച
പൂർത്തിയാകുമ്പോൾ പ്രസവിച്ചു. പിന്നെ കുറെ
നാളുകളോളം
കുഞ്ഞുങ്ങളെ പാലൂട്ടി വളർത്തുകയും
ചെയ്തുപോന്നു. അന്നു
മുതൽ 'സ്തന്യജീവികൾ' എന്ന ഉയർന്ന
ജന്തുവർഗ്ഗം

ഉണ്ടായി. ജന്തുചരിത്രത്തിലെ സുപ്രധാനമായ ഒരു
സംഭവമാണ്
സ്തന്യജീവികളുടെ ഉത്പത്തി. സന്താനങ്ങളെ
സംരക്ഷിക്കുന്നതിലുണ്ടായ അതിശ്രദ്ധ
ജന്തുജീവിതത്തിൽ സംഭവിച്ച ഒരു
വലിയ പുരോഗതിയായി കരുതപ്പെടന്നു. ഈ
വാസന വളർന്ന്
പരമകാഷ്ഠയെ പ്രാപിക്കുന്നത് മനുഷ്യനിലാണ്.
ഭാവി
തലമുറകളുടെ കാര്യത്തിൽ അവനുള്ള ശ്രദ്ധ
അന്യാദൃശ്യമാണല്ലോ.

സ്തന്യജീവികളുടെ ഇടയിൽ ഒരു മൃഗം നമ്മുടെ
സവിശേഷശ്രദ്ധ ആകർഷിക്കുമാറ് അതാ
വേർതിരിഞ്ഞു
നിൽക്കുന്നു. ഭക്ഷണവും രക്ഷാസ്ഥാനവും
േതടുന്നതിൽ

മറേറതു ജന്തുവിനെക്കാളും അതിനു
സാമർത്ഥ്യമുണ്ട്.
-71-
ഗറില്ല എന്ന മനുഷ്യക്കുരങ്ങാണ് അത്.
ദേഹത്തിന്റെ ഭാരം
മുഴുവൻ പിൻകാലുകളിലാക്കി ഏതാണ്ട്
നിവർന്നുനിൽക്കുന്നതു കണ്ടില്ലേ? മുൻകാലുകൾ
ഇരയെ പിടിക്കാനുള്ള
അവയവങ്ങളായി-കൈകളായി-മാറിയിരിക്കുന്നു.
എത്ര
തലമുറകളിലൂടെ ചെയ്ത നിരന്തരപരിശ്രമമാണ്
ഈ
നേട്ടത്തിന്റെ പിന്നിലുള്ളതെന്നോ! എന്നിട്ടും
പരിണാമം
പൂർത്തിയായിട്ടില്ല. കൈയും കാലും കുത്തിയാണ്
അവന്റെ ഓട്ടം.
മനുഷ്യക്കുരങ്ങുകളോട് ജന്തുശാസ്ത്രപരമായി
അടുത്ത
ബന്ധമുള്ളവനാണ് ആധുനികമനുഷ്യൻ. ഏതാണ്ട്
ഇരുപതുലക്ഷം വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ്
ആഫ്രിക്കാവൻകരയുടെ
കിഴക്കും തെക്കും ഭാഗങ്ങളിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന
'ആസ്ററലോപിതേകസ്' എന്ന
മനുഷ്യക്കുരങ്ങിൽനിന്ന് പരിണാമത്തിന്റെ
ഫലമായി മനുഷ്യൻ ഉണ്ടായി എന്നാണ്
ശാസ്ത്രജ്ഞൻമാരുടെ ഇടയിൽ അംഗീകൃതമായ
അഭിപ്രായം. എന്നാൽ അടുത്ത
കാലത്തു നടന്ന ഗവേഷണങ്ങൾ ചുരുങ്ങിയത്
മുപ്പതുലക്ഷം

വർഷമെങ്കിലും പഴക്കമുള്ളതാണ് ഈ പരിണാമം എന്നു
തെളിയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ മൃഗത്തിനു മനുഷ്യനോടാണ് കൂടുതൽ
സാദൃശ്യം. കുരങ്ങനോടല്ല. മനുഷ്യനോളം വലിപ്പമില്ല;
എന്നാൽ രണ്ടു കാലിൽ നിവർന്നു നിൽക്കുകയും നടക്കുകയും
ചെയ്യാം. ഇതിന്റെ തലയോടും താടിയെല്ലും ഏതാണ്ട്
മനുഷ്യന്റേതുപോലെയാണ്. പല്ലുകൾക്ക് നീളംകൂടും.
തലച്ചോറിന്റെ വലിപ്പത്തിലാണ് മനുഷ്യനും ഈ മർക്കടനും തമ്മിൽ
പ്രകടമായ വ്യത്യാസം കാണുന്നത്. ഗറില്ലയുടെയും ആസ്ട്രേറലോപിതേകസിന്റെയും തലച്ചോറിന്റെ വലിപ്പം ഏറക്കുറെ
തുല്യമാണ്- 500 ഘനസെന്റീമീററർ. ആധുനികമനുഷ്യന്റെ
തലച്ചോറിന്റെ വലിപ്പമാകട്ടെ 750 മുതൽ 1300 ഘനസെന്റീമീററർവരെയാകുന്നു. മസ്തിഷ്കത്തിന്റെ വികാസമാണ് മനുഷ്യനെ മർക്കടത്തിൽനിന്ന് ഉയർത്തിയത്.

ആഫ്രിക്കയിലെ ഭൂമധ്യരേഖാപ്രദേശത്താണ് മനുഷ്യവർഗ്ഗം ഉദ്ഭവിച്ചതെന്ന് വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു. കിഴക്കെ
ആഫ്രിക്കയിലെ കെനിയയിൽനിന്ന് ആസ്ട്രേറലോപിതേകസിന്റെയും
ആദിമമനുഷ്യന്റെയും അവശിഷ്ടങ്ങൾ അടുത്ത

കാലത്ത് ധാരാളമായി കണ്ടുകെട്ടിയിട്ടുണ്ട്.
അവയ്ക്കു മുപ്പതു
ലക്ഷം വർഷം പഴക്കമുണ്ടെന്ന്
ശാസ്ത്രീയമാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ
കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ശുദ്ധജലം
കിട്ടാനില്ലാത്തതിനാൽ
ഇന്ന് ആ പ്രദേശം മനുഷ്യവാസത്തിന് പററിയതല്ല.
എന്നാൽ
-72-
അതിപുരാതനകാലത്ത് ഭൂമിയുടെ
ഇതരഭാഗങ്ങളെല്ലാം
മഞ്ഞുകട്ടകൾകൊണ്ട് മൂടപ്പെട്ടു കിടന്നിരുന്നപ്പോൾ
ഈ
മധ്യരേഖാപ്രദേശം സസ്യങ്ങളും ജീവികളും
നിറഞ്ഞ് ജീവന്റെ
വിലാസരംഗമായി വിളങ്ങിയിരുന്നു.
ഇരപിടിക്കാനുള്ള
സൗകര്യമോർത്ത് പ്രാകൃതമനുഷ്യൻ അവിടെ
പാർപ്പുറപ്പിച്ചു.
കാലാവസ്ഥയിൽ പ്രതികൂലമായ മാററങ്ങൾ
സംഭവിച്ചപ്പോൾ, തന്റെ
ഇരകളോടൊപ്പം, അവനും കൂടുതൽ
സുഖകരങ്ങളായ
പാർപ്പിടങ്ങൾ അന്വേഷിച്ച്
അന്യദേശങ്ങളിലേക്കുപോയി.
-75-

പാഠം 20

മോചനം

|

ഫ്രാൻസിലെ ഒരു കർഷകകുടുംബത്തിൽ ജീൻവാൽജീൻ
എന്നൊരു ചെറുപ്പക്കാരനുണ്ടായിരുന്നു. അവന്റെ കുട്ടിക്കാലത്തുതന്നെ അച്ഛനും അമ്മയും മരിച്ചുപോയി.
ജ്യേഷ്ഠത്തിയുടെ രക്ഷയിലാണ് അവൻ പിന്നീട് വളർന്നത്.
അവരുടെ ഭർത്താവ് അകാലചരമമടഞ്ഞപ്പോൾ വിധവയായ

സഹോദരിയെയും എട്ടു കുട്ടികളെയും പുലർത്തേണ്ട ഭാരം
അവന്റേതായി. അവൻ അതികഠിനമായി അധ്വാനിച്ച് ആ
ദരിദ്രകുടുംബത്തെ ഒരുവിധം പോററിപ്പോന്നു.
അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരു കൊടിയ ശൈത്യകാലത്ത് ജോലിയൊന്നും
കിട്ടാതെ ആ യുവാവ് വിഷമിച്ചു. വിശപ്പിൽ നീറുന്ന കുട്ടികളുടെ സങ്കടം കണ്ടുസഹിപ്പാൻ കഴിയാതെ ഒരു രാത്രി അയാൾ
ഒരു റൊട്ടിക്കടയുടെ വാതിലിലെ കണ്ണാടിപ്പലക മുഷ്ടികൊണ്ട്
ഇടിച്ചുപൊളിച്ചു; ഒരു
റൊട്ടിക്കഷണമെടുത്തുകൊണ്ട് ഓടി.
കടയുടെ ഉടമസ്ഥൻ പിന്നാലെ പാഞ്ഞുചെന്ന് പുള്ളിയെ
പിടിച്ച് പോലീസിൽ ഏൽപ്പിച്ചു. ജീനിന്റെ കൈപ്പടം മുറിഞ്ഞ് ചോര ഒഴുകുന്നുണ്ടായിരുന്നു. കുററം തെളിയിക്കാൻ

അത്രയും മതിയായി.
 അഞ്ചുകൊല്ലം കഠിനതടവ്; കഴുത്തിൽ
കാരിരുമ്പുവലയം;
അതിൽ കൂട്ടിവിളക്കിയ കട്ടിച്ചങ്ങലകൊണ്ട് കാലിൽ
വിലങ്ങ്;
ഈ യാതന അനുഭവിച്ചുകൊണ്ട് തടവുകപ്പലിൽ
തണ്ടു
വലിക്കണം. അതായിരുന്നു അവനു വിധിച്ച ശിക്ഷ.
പണിയിൽ
തെല്ലൊരു വീഴ്ച്ചവന്നാൽ തോൽച്ചാട്ടവാർ
മിന്നൽപ്പിണർപോലെ
മുതുകത്തു വീഴും.
 അങ്ങനെ നാലു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞു. അപ്പോൾ
തടവു
ചാടാൻ ഒരു തക്കം കിട്ടി. സോദരിയെയും
അനന്യശരണരായ
കുട്ടികളെയും ഓർത്തോർത്ത് മനംനൊന്തു നീറിയ
ജീൻ
തടവുചാടി.
 രണ്ടുദിവസം കഴിഞ്ഞില്ല, വീണ്ടും പോലീസിന്റെ
പിടിയിൽ കുടുങ്ങാൻ. പുതിയ കുററത്തിന്റെ
ഫലമായി
ശിക്ഷാവിധി നാലുകൊല്ലംകൂടി നീണ്ടു. ഇതിങ്ങനെ
പല തവണ
ആവർത്തിക്കപ്പെട്ടു. ഒടുവിൽ അയാൾ
നിരാശനായി.
വിധിയോടും നിഷ്ഠൂരമായ രാജനീതിയോടും
മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തോടു
തന്നെയും അയാളുടെ ഹൃദയത്തിൽ ദുസ്സഹമായ

വെറുപ്പും
വിദ്വേഷവും പ്രതികാരേച്ഛയും ആളിക്കത്തി.
ഭാഗ്യംകെട്ട ആ കുടംബത്തിനെന്തുപററി? മുറിച്ചു
വീഴ്ത്തപ്പെട്ട മാമരത്തിന്റെ ഇലകൾക്കെന്തുപററി
എന്ന്
ആരെങ്കിലും ചോദിക്കാറുണ്ടോ? കരിഞ്ഞലിഞ്ഞ്ു
മണ്ണാവുക!
അല്ലാതെന്തു ഗതി!
പത്തൊമ്പതുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞു. ജീൻവാൽജീൻ
മോചിതനായി. 109 ഫ്രാങ്കുണ്ട് കൈയിൽ.
പത്തൊമ്പതു കൊല്ലത്തെ

സമ്പാദ്യം. അതിൽ അയാൾ അഭിമാനം കൊണ്ടു:
ആശ്വാസം
തേടി. കീറിപ്പറിഞ്ഞ ഉടുപ്പ്, കൈയിൽ ഒരു
മുട്ടൻവടി,
മുതുകത്ത് ഒരു ഭാണ്ഡവും. അതിലൊതുങ്ങും
അയാളുടെ
സർവ്വസമ്പത്തുകളും. ചിരകാലത്തെ
ചങ്ങലക്കെട്ടുകാരണം
ഒരു കാൽ അല്പം വലിച്ചു വലിച്ചുകൊണ്ടാണ്
നടത്തം.
മൊട്ടത്തലയും നീണ്ടതാടിയും ആ രൂപത്തെ
ഒന്നുകൂടി
പ്രാകൃതമാക്കി. കീശയിൽ ഒരു മഞ്ഞക്കാർഡു
കിടപ്പുണ്ട്.
മോചിപ്പിക്കുമ്പോൾ അതിൽ അയാളുടെ ചരിത്രം
വളരെ
കരിപിടിപ്പിച്ച്ു രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്:

‘‘ജീൻവാൽജീൻ- മോചിപ്പിക്കപ്പെട്ട
കപ്പൽത്തടവുകാരൻ.
പത്തൊമ്പതു കൊല്ലം ശിക്ഷയനുഭവിച്ചവൻ.
അഞ്ചുകൊല്ലം
ഭവനഭേദനത്തിന്, പതിനൊന്നുകൊല്ലം
തടവുചാടാൻ
ശ്രമിച്ചതിന്. സൂക്ഷിക്കണം! ആൾ ഭയങ്കരനാണ്!
പോകുന്നേടത്തൊക്കെ ഈ മോചനപത്രം
കാണിക്കണം
എന്നാണ് നിയമം! നല്ല ശിപാർശക്കത്ത്!
ഒരു സായാഹ്നത്തിൽ ജീൻ ഡി-നഗരത്തിലെത്തി.
അന്നു
രാവിലെ മുതൽ അയാൾ നടക്കുകയായിരുന്നു.
വിശപ്പും
ദാഹവും പൊറുക്കാൻ വയ്യ! റോഡരുകിലെ
പൈപ്പിൽനിന്ന്
കുറെ വെള്ളം കുടിച്ചു; അല്പദൂരം നടന്നു,
പിന്നെയും
വെള്ളം കുടിച്ചു. എന്തെങ്കിലും ആഹാരം
കഴിക്കണം.
വല്ലേടത്തും രാത്രി കഴിച്ചുകൂട്ടണം. പണം
കൊടുക്കാൻ
ഒരുക്കമാണ്. ചെന്നേടത്തൊക്കെ അക്കാര്യം
അയാൾ അഭിമാനപൂർവ്വം
ആദ്യമേ പറഞ്ഞു. എന്നാൽ ആരുണ്ട് അയാളെ
അടുപ്പിക്കാൻ!
ഒരൊററ നോട്ടത്തിൽ അയാൾ
തടവുപുള്ളിയാണെന്ന് ആരും
ഗ്രഹിക്കും. ഉടനെ പേപ്പട്ടിയെപ്പോലെ

ആട്ടിയോടിക്കും.
 രാത്രിയായി. മഞ്ഞ് കോരിച്ചൊരിയുന്നു. എവിടെ രക്ഷനേടും! ഹോട്ടലുകളായ ഹോട്ടലുകളിലൊക്കെ കയറിയിറങ്ങി! ഒരിടത്തും സ്ഥലമില്ലപോൽ!
''കുതിരാലയത്തിൽ
പുല്ലിൽ കിടന്നുകൊളളാം. വാടക തരികയും ചെയ്യാം,''
എന്നു കെഞ്ചിനോക്കി. ഫലിച്ചില്ല. നായ്ക്കളെ കെട്ടിയിരിക്കുന്ന സ്ഥലത്ത് അവയൊന്നിച്ച് അന്തിയുറങ്ങാം
എന്നാശിച്ച് അങ്ങോട്ടു കയറി. അവ ഒന്നടങ്കം അയാളുടെ നേർക്കു
കുരച്ചുചാടി. ഒരു വീട്ടിലേക്ക് കയറിച്ചെന്നപ്പോൾ

ഗൃഹനായകൻ ജാലകത്തിലൂടെ തോക്കു ചൂണ്ടി. എല്ലായിടത്തു
നിന്നും തുരത്തപ്പെട്ടു. ഇനി എന്തുചെയ്യും! ജയിലിലേക്കുതന്നെ
മടങ്ങാം എന്നുറച്ച് അതിന്റെ പടിവാതിൽക്കലെത്തി. വീണ്ടും
കുററം ചെയ്തു ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ടാൽ മാത്രമേ അവിടേയ്ക്കു
പ്രവേശനം ലഭിക്കുകയുള്ളു എന്ന കാരണത്താൽ അവിടെനിന്നും
തിരസ്കരിക്കപ്പെട്ടു.
 നിരാശയിൽ മുഴുകിയ ആ മനുഷ്യൻ വലിയ പ്രതീക്ഷയൊന്നുംകൂടാതെ ഒരു വാതിൽക്കൽമുട്ടി. ''അകത്തേയ്ക്കു
വരാം. തഴുതിട്ടിട്ടില്ല. വാതിൽ വെറുതേ ചാരിയിട്ടേ

ഉള്ളൂ''
എന്ന ആശ്വാസകരമായ മറുപടി കിട്ടി. ജീൻ വെമ്പലോടെ
വാതിൽ തള്ളിത്തുറന്ന് അകത്തു കടന്നു.
ഡി-നഗരത്തിലെ ബിഷപ്പിന്റെ വസതിയായിരുന്നു അത്. ഒരാഡംബരവുമില്ലാത്ത ശാന്തസുന്ദരമായ ഒരു കൊച്ചു
ഗൃഹം. ദിവ്യമായ സ്നേഹകാരുണ്യങ്ങളുടെ മൂർത്തീകരണമായിരുന്നു ബിഷപ്പ്. തിരുമേനി മാന്യനായ ഒരു
അതിഥിയെയെന്നപോലെ ആഗതനെ സ്വാഗതം ചെയ്തു സൽക്കരിച്ചു.
''ഞാൻ ആരെന്ന് അറിയാത്തതുകൊണ്ടായിരിക്കാം ഈ
ഔദാര്യം,'' എന്ന് ജീൻ ശങ്കിച്ചു. 'ഇതാ ഇതു നോക്കണം'
എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് കീശയിൽ നിന്ന് മഞ്ഞക്കാർഡെടുത്തു
കാണിച്ചു. അതിലെ ഉള്ളടക്കം ഉറക്കെ വായിക്കുകയും
ചെയ്തു. ഇത് ബിഷപ്പിൽ ഒരു ഭാവഭേദവും ഉളവാക്കിയില്ല. ആ മഹാൻ പറഞ്ഞു: ''നിങ്ങൾ ആരാണെന്ന്
എനിക്ക് ആദ്യമേ അറിയാമായിരുന്നു- എന്റെ സഹോദരൻ.
ഈ ഗൃഹത്തിൽ എന്നെക്കാൾ നിങ്ങൾക്ക് അവകാശമുണ്ട്.''
''ഇങ്ങനെയുള്ള മനുഷ്യരുമുണ്ടോ!'' ജീൻ വിസ്മയിച്ചു.

അരമനയിൽ ബിഷപ്പിനു പുറമേ
രണ്ടുപേരുകൂടിയുണ്ട്–
അവിടുത്തെ അനുജത്തിയും ഒരു പരിചാരികയും.
സ്ത്രീകൾ രണ്ടുപേരും ആ മനുഷ്യനെ കണ്ടപ്പോൾ
ഞടുങ്ങിപ്പോയി.
എന്നാൽ ബിഷപ്പിന്റെ അന്തർഗ്ഗതമറിഞ്ഞ് അവർ
ഉത്തരക്ഷണത്തിൽ ഭാവഭേദത്തെ നിയന്ത്രിച്ചു.
ഊണൊരുങ്ങി. ബിഷപ്പിനെന്നപോലെ
അതിഥിക്കും
മേശപ്പുറത്ത് വെള്ളിത്താലവും വെള്ളിക്കരണ്ടിയും
വച്ചിരിക്കുന്നു. ആ പതിതനെ തിരുമേനി തന്റെ
അരികത്തുതന്നെ
ഉണ്ണാനിരുത്തി, മറുവശത്ത് സോദരിയെയും. പിന്നെ
അദ്ദേഹം
പരിചാരികയോടു പറഞ്ഞു:
‘‘വെള്ളിമെഴുകുതിരിക്കാലുകൾ

കൊണ്ടുവന്നില്ലല്ലോ. അതിൽ മെഴുകുതിരി
കൊളുത്തി
മേശപ്പുറത്തു വയ്ക്കൂ. ഭാഗ്യവശാൽ ഒരതിഥിയെ
കിട്ടിയിരിക്കുകയല്ലേ?’’
ആ കൊച്ചുകുടുംബത്തിലെ മൂന്നാമത്തെ
അംഗമായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്ന പരിചാരിക ബിഷപ്പിന്റെ
ഇംഗിതം
അനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചു.
അത്താഴം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ
തിരുമേനിതന്നെ◌വിരുന്നുകാരനെ
കിടപ്പുമുറിയിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി.
വെള്ളവിരിപ്പിട്ട

നല്ല മെത്ത. പത്തൊമ്പതു കൊല്ലമായി പരുപരുത്ത മരപ്പലകയിൽ കിടന്നുപോന്ന ജീൻവാൽജീൻ തികച്ചും
പുതിയതായിരുന്നു ആ രാത്രിയിലെ സുഖശയനം. അത് അയാൾക്ക് ഒരു
തരം നൊമ്പരമുളവാക്കി. എങ്കിലും നന്നേ തളർന്നിരുന്നതിനാൽ കിടന്ന ഉടനെ അയാൾ ഗാഢനിദ്രയിൽ ലയിച്ചു.

പള്ളിയിലെ ഘടികാരം അതാ മുഴങ്ങുന്നു. മണി രണ്ടടിച്ചു.ജീൻ ഞെട്ടിയുണർന്നു. ബിഷപ്പിന്റെ നിഷ്കളങ്കമായ ഔദാര്യവും നിസ്സീമമായ സ്നേഹവും അയാളുടെ
ഹൃദയത്തെ സ്പർശിച്ചിരുന്നു. അവിടെ അടിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്ന കൂരിരുട്ടിൽ അങ്ങനെ ഒരു കാന്തികന്ദളം വന്നുവീണു.
എന്നാൽ അത്രവേഗം അകലുന്നതാണോ ചിരകാലമായി
തിങ്ങിക്കൂടിയ അന്ധകാരം? വെള്ളിത്താലങ്ങൾ! വെള്ളിക്കരണ്ടികൾ! അവയുടെ വെട്ടിത്തിളങ്ങുന്ന രൂപം അയാളെ അലട്ടി.
എന്തിനധികം; ആ വെള്ളിപ്പാത്രങ്ങൾ മോഷ്ടിച്ചെടുത്ത് ജീൻ
കടന്നുകളഞ്ഞു!

പിറേറന്നുകാലത്ത് പോലീസുകാർ കള്ളനെ തൊണ്ടിയോടെ
പിടിച്ച് ബിഷപ്പിന്റെ മുമ്പാകെ കൊണ്ടുവന്നു. തിരുമേനി
പറഞ്ഞു: ‘‘സഹോദരാ, ആ മെഴുകുതിരിക്കാലുകൾ എന്തേ

കൊണ്ടുപോകാത്തത്? അതും വെള്ളിയാണല്ലോ.
അതുംകൂടി
ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു തന്നിരുന്നല്ലോ.'' ഇതു
കേട്ടപ്പോൾ
പോലീസുകാർ തങ്ങൾക്കു പിണഞ്ഞ അമളി
സമ്മതിച്ച്
ബിഷപ്പിനെ വണങ്ങി തിരിച്ചുപോയി.
തിരുമേനി ജീൻവാൽജീനോട് ശാന്തഗംഭീരമായ
സ്വരത്തിൽ
പറഞ്ഞു: ''അനുജാ, മനശ്ശാന്തിയോടെ പോയാലും.
ഈ
വെള്ളികൊണ്ട് മേലിൽ സത്യസന്ധനായി
ജീവിക്കുമെന്ന്
നിങ്ങൾ എനിക്കു വാഗ്ദാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അതു
മറക്കരുതേ!''

വാഗ്ദാനമോ! അങ്ങനെയൊന്നു ചെയ്തതായി
ജീൻ
ഓർത്തില്ല. ബിഷപ്പ് തുടർന്നു: ''ഭ്രാതാവേ,
നിങ്ങളുടെ
ആത്മാവിനെയാണ് ഞാൻ വീണ്ടെടുത്ത്
നിങ്ങൾക്കു തരുന്നത്.
അതിനെ ഇരുണ്ടവിചാരങ്ങളിൽനിന്നും
പാപത്തിൽനിന്നും
മോചിപ്പിച്ച് ഞാനിതാ ദൈവത്തിൽ അർപ്പിക്കുന്നു.
||
ജീൻവാൽജീൻ എങ്ങോട്ടെന്നില്ലാതെ യാത്ര
തുടർന്നു.
ആവും വേഗം നഗരത്തിൽനിന്ന് അകലണം എന്ന്

അയാൾ
ആശിച്ചു. മനുഷ്യരെ കാണാൻ അയാൾ
ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല;
മനുഷ്യർ അയാളെയും. ആ ദഗ്ദ്ധഹൃദയത്തിൽ
ഒരുതരം
അമർഷം ആളിക്കത്തി; ആരുടെ നേരേ എന്ന്
അയാൾ
അറിഞ്ഞില്ല. പട്ടണം വിട്ട് വെളിസ്ഥലത്തെത്തി.
ശൂന്യതയുടെ പരപ്പ്. സൂര്യൻ തളർന്നു
താഴോട്ടുവരുന്നു. ജീൻ
അന്ന് ആഹാരം ഒന്നും കഴിച്ചിരുന്നില്ല. വിശപ്പു
തോന്നിയതുമില്ല. പ്രാപ്യസ്ഥാനമില്ലാത്ത ആ
പാന്ഥവൻ ഒരു പൊന്തയുടെ
മറവിൽ ചെന്നിരുന്നു. ഏതോ ചിന്തയിൽ മുഴുകി.
അല്പം അകലെ ആ വെളിസ്ഥലത്തെ
മുറിച്ചുകൊണ്ട്
ഒരു ഊടുവഴി പോകുന്നുണ്ട്. അതിലൂടെ അതാ ഒരു
കുട്ടി
വരുന്നു. ഉല്ലാസമായി ആടിപ്പാടി
അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞു
നടക്കുന്ന വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ടവനാണ് അവനെന്ന്
ഒററനോട്ടത്തിൽ
മനസ്സിലാക്കാം. ദേഹത്തിന്റെ ഒരുവശത്ത് തോളിൽ
നിന്ന് ഒരുതരം സംഗീതോപകരണം
ഞാന്നുകിടക്കുന്നു.
അത് മീട്ടിപ്പാടിക്കൊണ്ട് ആനന്ദത്തിൽ
ഒഴുകുകയാണ് അവൻ.
ഇടയ്ക്കിടെ ഒന്നുനിൽക്കും; കൈയിലുള്ള
നാണ്യങ്ങൾ

മേല്പോട്ടെറിയും; പുറംകൈകാട്ടി അതത്രയും
മിടുക്കോടെ
പിടിക്കും. പൊന്തയുടെ അടുത്തെത്തിയപ്പോൾ
അവൻ ആ
വിദ്യ ഒന്നു കൂടി പ്രയോഗിച്ചു. ഒരു വെള്ളിനാണ്യം
തെറിച്ചു
പോയി! ഉരുണ്ടുരുണ്ട് അത് പൊന്തയുടെ
പിന്നിൽച്ചെന്നു
വീണു. ജീൻ കനം കൂടിയ ബൂട്സിട്ട കാലടി
അതിന്റെ
മേൽ എടുത്തുവച്ച് അനങ്ങാതിരുന്നു.
കുട്ടി ആർക്കും ഭയം തോന്നിക്കുന്ന ആ
അപരിചിതനെ
സമീപിച്ച് ലവലേശം കൂസൽകൂടാതെ തന്റെ
നാണ്യം
ആവശ്യപ്പെട്ടു.
-81-
''ആരെടാ നീ.'' എന്നു ജീൻ അരിശംകൊണ്ടു.
''പെററിററ്
ഗെർവെയ്സ്''എന്നു ആ കൊച്ചുവീരൻ തിരിച്ചടിച്ചു.
''പോടാ മിണ്ടാതെ!'' എന്നു ജീൻ മുരണ്ടു.
''എന്റെ നാണ്യം!'' കുട്ടി ചോദിച്ചു.
ജീൻ ഒന്നും മിണ്ടാതെ തലതാഴ്ത്തിയിരുന്നു. കുട്ടി
കുപ്പായത്തിന്റെ കോളറിൽ കടന്നുപിടിച്ച് ആ
ഭീകരനെ ഒന്നു
കുലുക്കി. ഇരുമ്പു ബൂട്സിട്ട ആ കൂററൻകാലടി
എടുത്തു
മാററാൻ പാടുപെട്ടു; കഴിയാഞ്ഞ് കരയാൻ തുടങ്ങി.
''കാൽ

അങ്ങോട്ടു മാററണം! എന്റെ നാണ്യം! വെള്ളി നാണ്യം!''
എന്ന് അവൻ വിലപിച്ചു.
ജീൻ തന്റെ മുട്ടൻ വടിയെടുത്തു. ''നീ പോയില്ല അല്ലേ?'' എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് എഴുന്നേററു. ആ ഭാവപ്പകർച്ച കണ്ട് കുട്ടി ഞെട്ടിത്തെറിച്ചു. അവൻ തിരിഞ്ഞു
നോക്കാതെ അവിടെനിന്ന് ഓടി. കുറെ ദൂരം കടന്നു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കിതപ്പടക്കാൻ ഒരു നിമിഷം നിന്നു. പാവം!
തേങ്ങിക്കരയുകയാണ്. ആ രോദനം ജീനിന്റെ കാതിലും കരളിലും
വന്നലച്ചു. അയാളുടെ ബലിഷ്ഠാകായം അടിമുതൽ മുടിവരെ
നടുങ്ങി. നിന്നേടത്തുനിന്ന് അയാൾ ഒരടി പിന്നോട്ട് മാറി.
അതാ വെള്ളി നാണ്യം! അതിൽ നിന്നുയർന്ന രശ്മി കൂർത്ത
കുന്തമുനപോലെ അയാളുടെ കണ്ണുകളിലും ആത്മാവിലും
തറച്ചു. ജീൻ നാണ്യം കൈയിലെടുത്തു. കുട്ടിയെത്തിരഞ്ഞു
കൊണ്ട് അയാളുടെ കണ്ണുകൾ മൈതാനത്തിന്റെ അററത്തോളം
പാഞ്ഞു. അവനെ കാണാനില്ല. എന്തു ചെയ്യാം!
''പെററിററ്ഗെർവെയ്സ്! പെററിററ് ഗെർവെയ്സ്!'' എന്ന് ഇടറുന്ന
സ്വരത്തിൽ ഉറക്കെ വിളിച്ചുകൊണ്ട് അപരാധി കൊടുങ്കാററിനെപ്പോലെ ആ മരുസ്ഥലത്തിൽ

പാഞ്ഞുനടന്നു.
ഫലമുണ്ടായില്ല. ജീൻ തേങ്ങിക്കരഞ്ഞു.
പത്തൊമ്പതുകൊല്ലത്തിനു
ശേഷം ആദ്യത്തെ തേങ്ങിക്കരച്ചിൽ!
 കുററവാളി അങ്ങനെ എത്ര നേരം
കരഞ്ഞുവെന്നും പിന്നെ
എങ്ങോട്ടു പോയെന്നും ആർക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാ.
എന്നാൽ
പിേററന്ന് ഏഴരവെളുപ്പിന് ബിഷപ്പിന്റെ
ഉമ്മറവാതിൽക്കൽ
മുട്ടുകുത്തി പ്രാർത്ഥനയിൽ മുഴുകിയിരിക്കുന്ന ഒരു
രൂപം
ആ വഴി ഓടിച്ചുപോയ ഒരു കുതിരവണ്ടിക്കാരൻ
നിലാവിൽ
തെളിഞ്ഞു കണ്ടു. ആ വാർത്ത ഡി-നഗരത്തെ
കോൾമയിർക്കൊള്ളിച്ചു.